

“Per primer cop situo un llibre a la meua illa de Mallorca”

Miquel Bezares (Llucmajor, 1968) ha publicat a Empúries el recull de narracions *Quan els avions cauen*, premi Marià Vayreda, 2001. Bezares és autor de diversos llibres de poesia i de tres títols més de narrativa, *Susanna i l'estranger*, *Plaça d'Àfrica* i *Susannes*.

—El títol del llibre correspon a un dels contes. L'heu triat perquè és el vostre conte preferit o per la seva actualitat?

—El títol és el del darrer conte que vaig escriure. M'agrada molt perquè parla d'allò que no és. El vaig escriure abans de l'11 de setembre. No parla dels avions sinó d'una tragèdia íntima, personal. M'interessa molt la idea que les coses no són el que semblen, la idea de l'aparença. I en aquest sentit el títol s'hi ajusta molt. No ignora que hi ha una casualitat dramàtica, amb l'actualitat.

—El recull és pensat com a conjunt o només com a aplec?

—És un llibre, no un recull. Té un ordre, un principi i un final, una proposta de lectura cronològica.

—El lector la copsarà fàcilment?

—Potser sigui una proposta obscura, però per a mi la té.

—I quin seria el fil, o els fils, que lliuen tot el llibre?

—Per una banda el concepte d'aparença suava comentat. Tota ficció és una representació de la realitat i m'interessa molt el tema de la realitat en relació amb la segona realitat de l'aparença. Per l'altra, el llibre parla de relacions humanes, de parella, familiars, parla d'aquestes tragèdies íntimes. Que són molt lluny

TINA BAGUE

Miquel Bezares publica el llibre de relats *Quan els avions cauen*, a Empúries.

de les col·lectives que ens afecten.

—El narrador canvia de conte a conte. Per què?

—He volgut una diversitat de narradors perquè no m'identifico amb un d'únic. El llibre té una voluntat de mosaic que es concreta en aquesta diversitat de narradors.

—Això no pot trencar la lectura fluida dels relats?

—Malament, si ho fa, perquè vol dir que el lector està massa pendent d'aquesta veu. M'agradaria que aquesta veu quedés més diluïda. En aquestes altures d'història de la literatura, si el lector no accepta amb una certa naturalitat aquesta diversitat de veus, no ha servit de res avançar. No m'agradaria en aquest sentit semblar presumptuós perquè diguem que una

homogeneïtzació podria semblar d'entrada més lògica o més fàcil, però jo no crec que fos més rica.

—Els vostres contes, directament o indirectament, tracten bàsicament de la soledat i de la manca d'encaix de la persona en el grup?

—Sí. Des del moment que hi ha una reflexió sobre les relacions, el concepte de soledat, que podríem traslladar al de mort, és fonamental.

—D'això també en podríem dir comunicació, malentès?

—Els meus personatges sí que s'entenen entre ells. Que pugui quedar opaca la relació que mantenen és una qüestió que dono al lector perquè en tregui les conclusions. No m'interessa mostrar tots els lligams, fer-los explícits. Vull que el lector faci una feina, intervingui. I en tregui conclusions des de la seva perspectiva i la seva vivència.

—Defugiu la ridiculització dels personatges. Els respecteu sempre, cosa que es desvia de molta narrativa actual.

—Hi ha una voluntat de contenció. No m'interessa la via de ridiculitzar.

—Renuncieu, doncs, a una carta molt comercial.

—I m'he de preocupar d'aquesta renúncia, si és que és una renúncia?

—Podríeu indicar què hi ha de nou en aquest llibre respecte dels anteriors?

—És el meu primer llibre situat geogràficament. En els anteriors no hi havia cap referència concreta. És un llibre molt mallorquí, molt condicionat per la meua nacionalitat. No és que parli de l'illa en conjunt, sinó d'unes persones que viuen a l'illa.